

Arrest

**nr. 138 681 van 17 februari 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 25 november 2015 naar de terechtzitting van 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. UWASHEMA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 29 april 2014 het Rijk binnen en diende op 30 april 2014 een asielaanvraag in. Op 27 juni 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Soedanese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op 19 februari 1965 in Elobied. U woonde de afgelopen 5 jaar in de Fetihah wijk in Omdurman. U studeerde geneeskunde in Roemenië van 1990 tot 1992 en daarna keerde u terug naar Soedan om daar uw studies af te maken. U studeerde af in 2003 aan de Islamitische universiteit van Soedan in Omdurman. U verklaarde dat uw studies langer geduurd hebben dan normaal omdat u bij uw terugkeer naar Soedan aanzien werd als communist wat uw studies zou bemoeilijken hebben. Na uw studies was u als dokter werkzaam in Khartoem, Bahri, Um Buaba en Um Dau Elbal en in een privé praktijk in Omdurman. U verklaarde gearresteerd te zijn op 25 mei in 2010 nadat u werd opgeroepen door de Soedanese veiligheidsdiensten naar aanleiding van een bijeenkomst in Khartoem waar u aanwezig was en waar betere werkomstandigheden voor dokters in Soedan geëist werden. U werd opnieuw vrijgelaten op 25 juni 2010. U verklaarde ook gearresteerd te zijn op 30 september 2013 bij het verlaten van het hospitaal van Bahri. U verklaarde toen gearresteerd te zijn omdat u, in uw werk als dokter, weigerde uw rapporten te veranderen over de doodsoorzaak van de neergeschoten betogers die bij u in het ziekenhuis kwamen. Op 15 april 2014 werd u opnieuw gearresteerd omdat u aanwezig was op protesten tegen het beleid van de regering die ziekenhuizen verkocht aan privébedrijven. Na 5 dagen gevangen te hebben gezeten werd u ziek en bracht men u naar het ziekenhuis in Bahri. Uw neef kwam u toen ophalen zodat u bent kunnen ontsnappen. U vertrok daarop naar Addis Abeba in Ethiopië waar u aankwam op 23 april 2014. U nam op 24 april het vliegtuig naar Cairo waar u bleef tot 26 april en u nam toen het vliegtuig naar Griekenland waar u bleef tot 29 april. U nam dan het vliegtuig naar Brussel, België, waar u aankwam op 29 april en u vroeg er asiel aan op 30 april 2014.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u actief lid was van het dokters syndicaat. Het dokters syndicaat is volgens u niet hetzelfde als de Unie van de dokters van Soedan (Sudan Doctors Union of SUD). In 2010 werd er een commissie opgericht die bestond uit verschillende dokters en die een verbetering van de situatie en werkomstandigheden in Soedan eisten en u was hier actief lid van (zie gehoorverslag CGVS p.5). U verklaarde dat u op 25 mei 2010 gearresteerd werd nadat u aanwezig was op een bijeenkomst in Khartoem van die commissie. U verklaarde dat het eerst met eisen begon waarop niet ingegaan werd en dat er daarna een staking werd afgekondigd waarop de president de stakers zou ontslagen hebben. De staking veralgemeende zich toen naar heel Soedan. Daarna hebben ze (de regering) een deel van de eisen ingewilligd en hebben ze de gevangenen vrijgelaten. Een van de voorwaarden om de staking te stoppen was dat ze de gevangenen vrijlieten. De eisen en protesten begonnen volgens u in maart 2010 en de staking begon volgens u in maart en ging door tot juni 2010. De staking werd beëindigd in juni 2010 omdat ze ingegaan waren op een deel van de eisen (zie gehoorverslag CGVS p.10). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat er in Soedan al in 2003 een comité van dokters werd opgericht dat een verbetering van de werkomstandigheden van dokters in Soedan eiste. Dat comité staakte 17 dagen lang in maart en april 2010 omdat de salarisverhoging die overeengekomen was met de regering in 2003 nog niet in werking was getreden. Toen u tijdens uw gehoor op het CGVS geconfronteerd werd met de informatie dat de staking in 2010 al voorbij was in april, zei u dat u het gezegd had dat er een deel van de eisen werd ingewilligd. U verklaarde verder dat deze eisen eind juni werden ingewilligd. Daarom werd u ook vrijgelaten op 25 juni 2010, omdat sommige eisen ingewilligd werden en de staking voorbij was (zie gehoorverslag CGVS p.11). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat de staking al in april 2010 voorbij was nadat de regering akkoord ging met de eisen van de stakende dokters. Nadat het Soedanese ministerie van gezondheid het akkoord weer opzegde op 15 mei 2010, werd er een bijeenkomst van de stakende dokters georganiseerd op 2 juni waar beslist ging worden over verdere actie. Drie dokters, leden van het stakerscomité, werden immers de dag ervoor gearresteerd op 1 juni 2010 en de veiligheidsdiensten verhinderden dat de bijeenkomst op 2 juni 2010 kon plaatsvinden. Er werden in totaal 6 dokters gearresteerd naar aanleiding van de protesten en alle 6 werden vrijgelaten op 24 juni 2010 eenmaal de staking voorbij was. De namen van de zes gearresteerde dokters zijn ook gekend en uw naam kon niet worden teruggevonden tussen de namen van deze 6 dokters. De regering besliste overigens deze dokters enkel vrij te laten indien de staking ook stopte, en ging niet in op de eisen van de dokters. U

verklaarde dat u niet de enige was die gearresteerd werd, u zei eerst dat ook dokter M. en dokter F. gearresteerd werden maar u kende hun volledige namen niet. Daarna zei u dat u de mensen van de commissie die samen met u opgesloten zaten kende, namelijk dokter Ah. Al. en dokter F. (zie gehoorverslag CGVS p.10). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat er in totaal zes dokters gearresteerd werden, waaronder dokter Ah. Al.. Het feit dat deze zes dokters bij naam gekend zijn, en dat de naam van Ah. Al. dus ook gekend is, maar dat uw naam nergens voorkomt op de lijst van gearresteerde dokters maakt uw relaas weinig aannemelijk.

Uw verklaringen over de doktersprotesten in Soedan, het begin, einde en het verloop van de staking blijken niet overeen te komen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo weet u niet dat de staking eigenlijk al in april voorbij was en pas opnieuw begon nadat zes dokters gearresteerd werden. De staking eindigde op 24 juni, en dus niet op 25 juni zoals u verklaarde, omdat het einde van de staking een voorwaarde was om de dokters vrij te laten. De staking eindigde dus niet, zoals u verklaarde, omdat er werd ingegaan op de eisen van de stakers. Bovendien verklaarde u maar een enkele, volledige naam te kennen van andere dokters die toen gearresteerd werden, wat weinig aannemelijk is aangezien u verklaarde een actief lid te zijn van het dokters comité dat de staking organiseerde. Zoals hierboven al aangehaald zijn de namen van de zes gearresteerde dokters gekend maar werd uw naam niet teruggevonden op deze lijst. Door uw gebrekkige en bovendien foutieve kennis over de gebeurtenissen in verband met de doktersprotesten in Soedan in 2010 kan u het niet aannemelijk maken dat u hier deel aan nam, laat staan dat u hiervoor gearresteerd zou geweest zijn. Bovendien zijn de namen van de dokters die toen gearresteerd werden gekend en komt uw naam nergens voor in de hierover beschikbare informatie.

U verklaarde gearresteerd te zijn op 30 september 2013 toen u vertrok uit het ziekenhuis van Bahri waarna u ongeveer 3 maand zat opgesloten (zie gehoorverslag CGVS p.11). Op de kopie van de pagina 9 uit uw paspoort die u zelf voorlegde blijkt echter dat uw paspoort verlengd werd op 10 oktober 2013. Toen u tijdens uw gehoor op het CGVS de vraag werd gesteld wanneer u uw paspoort liet verlengen zei u dat u het zich niet herinnerde maar dat u dacht dat het op uw paspoort stond. U bevestigde eveneens dat u zelf de verlenging van uw paspoort was gaan aanvragen maar dat u zich de datum niet meer herinnerde (zie gehoorverslag CGVS p.8). Aangezien uw paspoort dus verlengd werd op 10 oktober 2013 is het dus onmogelijk dat u gearresteerd werd op 30 september en dan 3 maanden gevangen zat. Toen u hiermee geconfronteerd werd tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dan plots, na lang nadenken, dat het mogelijk is dat u uw paspoort aan iemand anders gegeven hebt die keer en dat men dit vaak doet maar dat u het zich niet goed herinnert (zie gehoorverslag CGVS p.12). U legt hier dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen af aangezien u eerst bevestigde dat u persoonlijk de verlenging van uw paspoort was gaan aanvragen. Pas nadat u werd geconfronteerd met het feit dat uw paspoort verlengd werd op een datum waarop u verklaarde gevangen te zitten, zei u plots dat het mogelijk is dat u uw paspoort aan iemand anders gegeven hebt. Uw mogelijke verklaring voor deze tegenstrijdigheid tussen de datum op uw paspoort en de datum van uw gevangenschap, namelijk dat iemand anders dan de verlenging van uw paspoort zou gedaan hebben, houdt bovendien weinig steek. Dat een persoon de verlenging van een paspoort van iemand anders, die gevangengehouden wordt door de veiligheidsdiensten, zou kunnen verkrijgen is allerm minst aannemelijk. U verklaarde verder dat ook meerdere collega's van het hospitaal waar u werkte toen gearresteerd werden. Toen u gevraagd werd of u ook namen kon noemen van collega's die gearresteerd werden was uw antwoord "neen". Het feit dat u geen namen kan geven van uw collega's die om dezelfde redenen als u gearresteerd werden maakt uw verklaringen over uw arrestatie op 30 september 2013 tast verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen fundamenteel aan.

U verklaarde dat u opnieuw gearresteerd werd op 15 april 2014. U werd 5 dagen vastgehouden en werd toen naar het ziekenhuis van Bahri gebracht waar u erin slaagde te ontsnappen. U bevestigde tijdens uw gehoor dat u op 20 april 2014 in het ziekenhuis van Bahri was waarna u kon ontsnappen en Soedan ontvluchtten (zie gehoorverslag CGVS p.13). U verklaarde dat u op 22 april vertrok uit Soedan, met de wagen naar Addis Abeba in Ethiopië om daar een vlucht te nemen. U vertrok met de auto omdat u ontsnapt was uit de gevangenis en u dus niet met het vliegtuig kon reizen omdat de veiligheidsdiensten u dan zouden kunnen arresteren (zie gehoorverslag CGVS p.8). Op de kopie van pagina 12 van uw paspoort is nochtans duidelijk een exit stempel van 13 april 2014 van de luchthaven van Khartoem en een stempel van binnenkomst van de luchthaven van Athene op 15 april 2014 te vinden. Toen u

hiermee geconfronteerd werd tijdens uw gehoor op het CGVS kon u hiervoor geen enkele verklaring geven buiten "ik weet het niet". Toen u de vraag werd gesteld of u dan vanuit de luchthaven van Khartoem was vertrokken, reageerde u ook niet en gaf u geen enkele uitleg die deze stempels in uw paspoort zou kunnen verklaren (zie gehoorverslag CGVS p.13). Aangezien de stempels in uw paspoort duidelijk aantonen dat u vanop de luchthaven van Khartoem vertrok op 13 april 2014 en in Athene aankwam op 15 april 2014 kunnen uw verklaringen over uw arrestatie op 15 april 2014 in Soedan dus onmogelijk waar zijn. U gaf hier ook geen enkele verklaring voor en u deed geen enkele poging om dit te weerleggen. Het feit dat u vanop de luchthaven van Khartoem vertrok met uw eigen paspoort wijst er allerminst op dat u een gegronde vrees voor vervolging zou hebben in Soedan. U gaf zelf aan dat u eerst met de wagen naar Ethiopië zou gegaan zijn om van daar een vlucht te nemen omdat u anders zou gearresteerd worden door de Soedanese veiligheidsdiensten. Aangezien de stempels in uw paspoort duidelijk aantonen dat u wel vertrok vanop de luchthaven van Khartoem met uw eigen paspoort kan er dus alleen maar geconcludeerd worden dat u niets te vrezen hebt van de Soedanese veiligheidsdiensten.

Tijdens uw gehoor op het CGVS legde u bovendien een uittreksel van het Soedanese geboorteregister neer omdat u wilde aantonen dat er in uw paspoort een verkeerde geboortedatum stond (u verklaarde dat u een verkeerde geboortedatum opgaf omdat u dan te oud was om nog militaire dienst te doen). Dit uittreksel werd afgegeven op 21 mei 2014, toen u zich al in België bevond. Uw uitleg hiervoor was dat u uw broers in Khartoem gecontacteerd hebt die dit voor u gaan ophalen zijn. Nadat u de vraag werd gesteld of dat niet gevaarlijk was voor uw broers, aangezien u verklaard had dat u uit de gevangenis was ontsnapt en het land illegaal had verlaten, zei u dat uw broers kennissen erom gestuurd hadden die ook kennissen hadden bij de administratie. Dat men in Soedan geboortecertificaten zou verschaffen van mensen die illegaal ontsnapt zijn uit de gevangenis en dat dit probleemloos en zonder risico zou kunnen gebeuren is weinig aannemelijk.

Door uw gebrekkige en onjuiste kennis over de doktersprotesten in 2010 in Soedan hebt u uw eigen deelname hieraan en uw arrestatie omwille van uw rol in deze protesten niet aannemelijk kunnen maken. Aangezien de informatie in uw paspoort uw verklaringen over uw arrestaties in 2013 en 2014 duidelijk tegenspreekt hebt u het ook niet kunnen aannemelijk maken dat u toen zou gearresteerd zijn. Bovendien bent u met uw eigen paspoort vertrokken uit de luchthaven van Khartoem wat erop wijst dat u geen vrees hebt voor de Soedanese autoriteiten.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u kopieën van verschillende pagina's uit uw paspoort neer, die hierboven reeds werden besproken. Verder verandert uw paspoort niets aan bovenstaande vaststellingen aangezien uw nationaliteit niet in twijfel wordt getrokken.

U legde verder uw lidkaart van de Sudanese Doctors Union neer, een nationaliteitsbewijs van Soedan, een certificaat van de universiteit van Boekarest, uw punten die u behaalde aan deze universiteit, een uittreksel uit het geboorteregister van Soedan dat hierboven al werd besproken, een certificaat van de universiteit van Omdurman, een certificaat van de Sudan Doctors Union afgeleverd op 10 april 2014 en een certificaat van tewerkstelling van Berair Medical complex. Deze veranderen bovenstaande vaststellingen niet. U legde verder een brief neer van het Visa centrum van de Verenigde Staten waarin staat dat u mogelijks een visum voor dat land zou kunnen verkrijgen en een brief van de Universiteit van Khartoem die bevestigt dat u een brief ontvangen hebt van de het Nationale visa centrum op 29 december 2001. Ook deze twee brieven veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Daarnaast legde u ook de resultaten van een medisch onderzoek neer dat werd uitgevoerd toen u zich al in België bevond. Uit de resultaten blijkt dat u diabetes hebt, dat u een te hoge cholesterol hebt en dat u teveel triglyceriden in uw bloed hebt. Echter, nergens uit deze resultaten blijkt dat de door u beweerde ondergane behandelingen in de gevangenis, die hierboven als niet geloofwaardig worden geacht, deze problemen zou veroorzaakt of verergerd hebben. U legde ook twee brieven neer, die volgens u oproepingsbrieven zijn van de Soedanese veiligheidsdiensten betreffende uw twee meest recente arrestaties, die hierboven als niet geloofwaardig beschouwd worden. Deze zijn dus allerminst een bewijs van de door u verklaarde vervolging door de Soedanese veiligheidsdiensten daar ze gelijk waar door eender wie kunnen gefabriceerd zijn. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt trouwens dat documentenfraude, ook met name fraude van documenten aangaande arrestaties, voorkomt in Soedan. Bijgevolg zijn dergelijke documenten niet in staat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Deze twee brieven veranderen de hierboven gedane vaststellingen dus niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift: *“Verbod om het vliegveld te betreden dd. 30/12/2013; Kopie van de geboorteakte”*.

Ter terechtzitting van 25 november 2014 legt verzoeker volgende stukken neer: een oproeping om te verschijnen op 15 september 2014 voor de correctionele rechtbank van Khartoem; een verklaring van een erkend vluchteling in België; de vertalingen van de stukken die eerder waren toegevoegd aan het verzoekschrift.

Per brief van 9 december 2014 voegt verzoeker een toelichting over de neergelegde stukken toe en een attest van het Ministerie van gezondheid van Khartoem.

Op de terechtzitting van 19 december 2014 legt verzoeker nog vier documenten neer die eerder in kopie werden bijgebracht. Verzoekende partij beweert dat dit originelen zijn van de oproeping om te verschijnen op 15 september 2014 voor de correctionele rechtbank van Khartoem en van de convocaties.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de *“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook artikel 3 van het E.V.R.M, artikel 4 van de Richtlijn van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling (...)”*.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.5. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn beweerde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

3.4. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal werd verzoeker meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Verzoekers bedrieglijke handelwijze haalt zijn algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze onderuit. Dat *“verzoeker concentratieproblemen ondervindt, zeer erg gestresseerd en angstig was op het moment van het verhoor en bovendien geen raadsman aanwezig was op dat ogenblik”* kan op geen enkele wijze het volledig verzinnen van twee volledige arrestaties verschonen. Bovendien is verzoeker als arts gewoon om dagelijks met stress om te gaan. Dat *“verzoeker het bevel had gekregen van de smokkelaar niets te verklaren omtrent zijn reisweg; Dat verzoeker namelijk in december 2013 een verbod ontving vanwege de staat om het vliegveld te betreden; (stuk 3) Dat hij met behulp van de smokkelaar toch erin is geslaagd om via het vliegveld te passeren (mits betaling van een geldsom van 2000 euro); Dat verzoeker omwille van het bevel van de smokkelaar zeer angstig was om heel de waarheid te vertellen*

gedurende zijn verhoor; Dat verzoeker bijgevolg incorrecte informatie heeft verschaft omtrent zijn tweede [bedoeld wordt: derde] arrestatie dd. 15 april 2013; Dat hij op die manier dacht te kunnen verdoezelen dat hij op die data via het vliegveld is gereisd;” is voor zover überhaupt al waarachtig, irrelevant nu verzoeker als arts over de nodige kennis en oordeelvermogen beschikt om te beseffen dat hij op alle punten de waarheid had moeten en kunnen vertellen. Evenmin kan dit verklaren waarom verzoeker twee arrestaties moest verzinnen -wat meer inspanning en concentratie vergt- terwijl het kon volstaan op al deze punten een juiste, eenvoudigere versie van zijn reisweg te geven. Verzoeker houdt vol dat een derde persoon zijn paspoort ging halen, terwijl dit niet enkel strijdig is met zijn eerdere verklaringen maar het evenmin aannemelijk is dat de Soedanese autoriteit een paspoort aan een gedetineerde zou willen uitreiken zij het via een familielid. Ten slotte betreft het afhalen van een paspoort een eenvoudige handeling zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker hierover niet eenduidig is of zich nu pas plots herinnert dat hij zijn zus gevraagd heeft deze formaliteit in zijn naam te doen. Dat *“in Soedan gelet op de heersende corruptie mits betaling alles kan geregeld worden; Dat bij wijze van voorbeeld kan worden verwezen naar het feit dat de geboortedatum vermeld op het paspoort niet overeenstemt met de datum op de geboorteakte van verzoeker; Dat dit alweer geregeld werd in de hoop het verbod van december 2013 te kunnen omzeilen;”* vermag deze conclusies niet te wijzigen, temeer verzoeker niet stelt dat dit een vals paspoort is en de Raad niet inziet waarom verzoeker überhaupt met zijn eigen, op corrupte wijze verkregen, paspoort zou reizen terwijl deze op zijn gemakkelijk traceerbare identiteit stond. Bovendien voegt verzoeker een geboortecertificaat bij dat uitgereikt is op 21 mei 2014, waaruit alleszins kan blijken dat verzoeker toen niet in de negatieve belangstelling van de Soedanese autoriteiten stond. Het is dan ook manifest niet aanvaardbaar dat verzoeker twee arrestaties heeft verzonnen, tevens omdat dit niet nodig was om zijn reisweg volledig te onthullen. Bovendien kan aan de onvertaalde fotokopie van het *Ministry of Foreign Affairs* van 30 december 2013 geen enkele waarde worden gehecht nu verzoekers paspoort een exit-stempel bevat van 13 april 2014 van de luchthaven van Khartoem, dit document uitgaat van het *Directorate General of Protocol* en de datum manifest werd gemanipuleerd, wat nog duidelijker blijkt op het ter terechtzitting van 19 december neergelegde origineel. Verzoeker tracht *post factum* onwaarheden toe te dekken met wisselende en tegenstrijdige verklaringen die de ongeloofwaardigheid van de verklaring slechts versterkt, en hij aldus willens en wetens blijft pogen de asielinstanties te misleiden.

3.5. Waar verzoeker nog aanvoert dat *“het verhoor plaatsvond op 12 juni 2014 en dat hij reeds de bestreden beslissing ontving op 27 juni 2014; Dat dit toch wel een korte termijn lijkt om met de nodige grondigheid de asielaanvraag van verzoeker te bestuderen”*, ziet de Raad niet in waarom een termijn van vijftien dagen hiertoe onvoldoende zou zijn, temeer verzoeker reeds in zijn vragenlijst zijn arrestaties en asielmotieven duidelijk uiteenzette en de dossierbehandelaar reeds van 8 mei 2014 in de gelegenheid was om onderzoek te verrichten.

3.6. Betreffende de eerste arrestatie, stelt de Raad vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven foutieve verklaringen in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Waar verzoeker verwijst naar een internetlink waaruit zou blijken dat op 6 juni 2010 bericht werd dat een week eerder zeven dokters werden aangehouden, blijft dergelijk bericht tegenstrijdig met verzoekers verklaringen dat hij reeds op 25 mei 2010 gearresteerd werd, temeer uit de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie blijkt dat de dokters gearresteerd werden op 1 juni 2010. Gezien de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de objectieve informatie betrekking hebben op het verloop van de protesten, het inwilligen van de eisen, de datum van de arrestatie en vrijlating, kan geenszins gesteld worden dat dit *“slechts zeer kleine details betreffen”*, temeer er kan verwacht worden dat een persoon de juiste data van zijn aanhouding en vrijlating kan geven.

3.7. Voor zover verzoeker *“een bericht ontving van de Heer A. A., één van de leiders van de zes gearresteerde leden, via het internetsite Facebook waarin hij zijn bezorgdheid t.a.v. verzoeker uit; (stuk 4)”* betreft dit een fotokopie van een niet nader identificeerbaar bericht wat aldus niet dienstig is als getuigenis. Ter terechtzitting van 25 november 2014 legt verzoeker een getuigenis neer (stuk 2) van een Soedanese voormalig politicus A.T. die inmiddels de vluchtelingenstatus werd toegekend waarin hij stelt verzoeker in België te hebben ontmoet en dat verzoeker een van de vele actieve doctors in Soedan is. Echter ook een dergelijke gesolliciteerde getuigenis vermag niet verzoekers asielmotieven te onderschrijven. Verzoeker werd daarenboven nog de kans gegeven aan te geven hoe, in welke omstandigheden hij de schrijver van de getuigenis heeft ontmoet. Verzoeker voegt een schrijven van 9

december 2014 bij waarin hij verklaart dat hij A.T. ontmoette bij een Soedanese familie en hem gevraagd had te bevestigen dat zij elkaar gezien hadden in de loop van de gebeurtenissen van 2010. Dergelijke toelichtingen zijn echter onvoldoende om de grote lacunes en tegenstrijdigheden inzake essentiële feiten (verloop van de stakingen, de arrestatie) te herstellen.

3.8. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Voor zover verzoeker verwijst naar de zaak A.A. van het EHRM, is geenszins aangetoond dat dit een vergelijkbare zaak betreft nu de kwestieuze zaak betrekking heeft op politieke activiteiten surplace, hetgeen verzoeker niet beweert, noch adstrueert.

3.9. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen, en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoeker voldoet hier geenszins aan.

3.10. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen, toelichten en uitbreiden van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van onwaarachtige persoonlijke vergoelijkungen en excuses (*“Dat verzoeker gedurende zijn verhoor geen bijstand had van een raadsman en bijgevolg de gevolgen van deze incorrecte verklaringen moeilijk kon inschatten”, “Dat hij namelijk steeds de vrees had dat zijn gezin eveneens steeds zou worden lastiggevalen”* terwijl verzoeker verklaarde *“dat ik geen tijd heb gehad om te trouwen of een gezin te stichten”*, gehoor p. 9), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in

volkenrechtelijke zin. Het citaat uit het rapport van *Human Rights Watch* vermag geen toestand van intern gewapend conflict in Soedan aan te tonen. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet voldoende uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.4. De overige argumenten en stukken kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

4.5. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK